

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

Skandaal keskööl

Annie Burrows

Originaali tiitel:
Annie Burrows
A Scandal at Midnight
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Annie Burrows
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01437624
ISBN 978-9949-87-180-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Leedi Marguerite Patterdale lükkas lahti raamatukogu ukse ja hingas sügavalt sisse. Lohutav naha ja tolmu lõhn võttis teda vana sõbrana avasüli vastu ja tervitas kojujõudmise puhul.

Kodu. Jah, kuigi ta polnud tänase päeva jooksul suurt millestki rõõmu tundnud, tundis ta end raamatukogus tere-tulnuna. Vastuvõetuna. Turvaliselt.

Ta peatus vaid hetkeks, et uks sulgeda, ja suundus oma lemmikriiuli juurde, mis ulatus põrandast peaaegu laeni, ning toetas oma otsaesise vastu „Clarissa“ teist ja kolmandat köidet. Seejärel mõtles ta, et pole päris aus sedavõrd silmatorkavalt oma eelistust näidata, ja sirutas käed ümber nii paljude kallite raamatukujuliste sõprade kui vähegi ulatas.

Kuidas ta küll neid armastas. Neid kõiki. Iga viimane kui köide selles ruumis puudutas ühel või teisel moel tema sügavaimat hingesoppi ja jättis endast midagi tema mällu. Isegi igavavõitu raamatud olid talle õpetanud üht-teist elust väljaspool Wattlesham Prioryt nii, et ta ei pidanud taluma ebamugavust, mis ruumist väljumisel tekib.

Kõige toredam oli see, et raamatud ei hinnanud teda sugupuu, välimuse ega rikkuse järgi. Nad lubasid oma väärtusest osa saada kõigil, kes võtsid vaevaks nende lehekülgede vahele piiluda. Jutud „avatud raamatust“ ei olnud tulnud tühja koha pealt. Raamatud jagasid end kõigile soovijaile ja viisid lugeja seikluste, õppimise ja kujutluspiltide maailma. Nad olid parimaks seltsiliseks, keda üks tüdruk soovida võis. Eriti tüdruk, kel sõpru ei olnud.

Kui ainult oleks võimalik raamatuga abielluda. Ei, terve raamatukoguga. Polnud võimalik valida välja vaid ühte raamatut kõigi teiste seast, samuti mitte ühtainsat kõigi sobilike poissmeeste seast, keda ta oli Londoni-aja jooksul kohanud. Mitte et ta oleks tahtnudki ühtegi neist välja valida. Võimalik, et kui ta olekski läinud Londonisse eesmärgiga sealt endale abikaasa leida, oleks see lõppenud õnnetult.

Marguerite'il käisid judinad üle ihu, kui talle meenusid ema hirmsad sõnad sellel päeval, kui lord Martlesham uksi paugutades majast välja kõndis. Ema pettumust oli raske taluda. Ent Marguerite lihtsalt ei suutnud selgitada, miks ta lõppude lõpuks mehe abieluettepanekut vastu ei võtnud.

Sest ema oleks olnud veelgi rohkem pettunud, kui ta juba niigi oli. Sest siis oleks pidanud ka selgitama, mida ta oli näinud ühel õhtul, kui oma vanima venna Jamesi kõrval seis. Ema oleks seda raskelt üle elanud. Ema jumaldas kõiki oma viit poega ja ta oleks kohutavalt ärritunud, kui Marguerite oleks öelnud või isegi vihjanud, et nende käitumine võib temas tekitada tülgaust kogu meessoo vastu.

Ema ei mõistaks, miks tütar ei suuda aktsepteerida, et tema ainuke väärtus perekonna silmis on tema potentsiaalne soodne mehelemine. Teisisõnu, abiellumine mehega, kes

saaks kasuks olla vähemalt ühe venna ambitsioonide täideviimisel või toetada isa poliitilisi eesmärke. Ema arvas lihtsalt, et ta peaks olema õnnelik selle üle... selle üle, et saab oma perekonda *teenindada*.

Ent isegi kui Marguerite oleks tahtnud abielluda, ei olnud abikaasa valimine sama, mis raamatu valimine. Kõik mehed püüdsid ikka teeselda kedagi, kes nad ei olnud. Nad valetasid. Kõige hullem, et nad hindasid naist välimuse järgi ja ka päritoluperekonna järgi, samuti ei unustanud nad võimalikku kaasavara. Samas võib raamatu riiulisse tagasi panna, kui see on läbi loetud või ei paku nii palju huvi kui loota võis. Ent mehega peab jääma seotuks kogu eluks.

Ehkki Marguerite'i Londoni-aeg oli läbi. Ja ta oli kodus. Ja ta sai...

Koridoris kostev sammude kaja pani ta pead tõstma. Polnud kahtlustki, et see oli üks tema vendadest. Kaasas mõned sõbrad. Sest iga tema vend oli Londonis viibides mõelnud mõned sõbrad kokku kutsuda ja kutsunud nad ülejäänud suve siin veetma.

Nagu alati.

Sisse nad siiski ei tulnud. Raamatukogu oli ohutu paik. Keegi neist ei leidnud raamatutes mõtet, välja arvatud ehk Ben Flindersi omades, aga ka siis polnud eesmärgiks lugemine. Marguerite oletas, et need raamatud olid neile vajalikud vaid piljarditoa sissepääsu jaoks...

Ent, pagan võtku, selle asemel et mööda kõndida, nad aeglustasid sammu ja lähenesid uksele. Keegi neist vajutas ukse nupule.

Marguerite tahtis iga hinna eest varjata, et oli parasjagu riiulitait raamatuid kallistamas. Välgkiirelt tõmbas ta oma

hõlmad kokku ja pühkis tolmu riiulitelt, millel ronida oli sama lihtne kui redelil, nagu ta aastaid tagasi oli avastanud. Nüüd oli Marguerite küll vanem ja raskem, aga ta oli meelitatud teadmisest, et polnud kaotanud kübetki oma väledusest. Ta suutis koguni üle käia kõige ülemisi riuleid kaunistavatest ornamentidest, enne kui uks avanes.

„Siin ei sega meid ükski külaline,“ kuuldus vanuselt teise venna Jasperi hää. „Keegi ei käi siin raamatukogus.“

Kindlasti mitte teenijad tolmu pühkimas. Marguerite lamas tuttaval padjal. Ta pani käe nina ja suu peale, et mitte aevastada. Kõige viimase asjana tahtis ta Jasperile ja tema pahelistele sõpradele paljastada, et ta oli... sellises seisundis, et... hästi, ta ei oleks suutnud nende õrritamist taluda, mitte täna. Kui keegi neist ütleks *ainsagi* sõna selle kohta, et ta tuli koju ja tal polegi peigmeest käevangus, siis... siis...

Liati ei kannatanud ta tõllas sõites isegi oma ema ega isa juuresolekut. Sedavõrd tundlik teema oli tema jaoks talle ainuomane suutmatus abikaasat leida. Ta sõitis pigem väiksemas tõllas koos teenijaga kui kannatas kaks päeva oma ema pettunud pilke ja isa sügavat põlgust. Peatuste ajal vahetati viisakusi isandate, tallipoiste ja kelneritega, ent kumbki vanemaist ei vihjanudki, et tema koht oleks pigem perekonna kui teenrite hulgas.

Temas tõstis pead pahameel kõigi oma viie venna vastu. Ja nende paheliste sõprade vastu. Nad jälitasid teda igal pool ja rikkusid kõik ära! Asi polnud ainult selles, et ta praegu tolmu sees lebas, vaid nad olid kogu Londonis veedetud aja jooksul tal verekoertena kannul.

Hoolimata oma loomupärasest ettevaatlikkusest mees-soo suhtes oli ta Londoni-aja jooksul teinud kõik, et oma

perekonna lootusi täita. Ent kuidas ta saigi meest leida, kui vennad teda igal pool aina piirasid ja tõrjusid kõik mehed eemale samasuguse agarusega nagu siis, kui nad koolipois-tena varemtes kristlaste ja saratseenide sõda mängisid? Olid ema ja isa sellele üldse mõelnud? Kas üle nende huulte tuli Londoni-aja jooksul ainsatki keelavat sõna vendade käitumise kohta?

Ei. Marguerite *iüksinda* oli neile pettumuse valmistanud. Tema oli hoolimata kõigist oma eelistest ja enda peale kulutatud summadest läbi kukkunud ega suutnud vanemate ootustele vastata.

„Siin oleme omaette,“ kuulis ta Jasperi sõnu. „Ma tahan teile öelda midagi, mida keegi teine teada ei tohi.“

Marguerite oleks urahtanud, kui see poleks tema kohalolekut reetnud. Asi polnud ainult selles, et ta oli ülemisel riivil lõksus, vaid ka selles, et nüüd oli ta sunnitud pealt kuulma mõnda Jasperi räpast saladust, mida too sõpradele usaldada soovis. See pidi olema midagi väga halba, mida ei tohtinud teada vanim vend James ega isegi isa, kes iial ei pilgutanud silmaga, kui pojad mis tahes nurjatusega hakkama said. Selle asemel maksis ta nende teod kinni ja vabandas neid välja sellega, et nad olid ülemeelikus meeleolus, või muu sarnase totrusega.

Nii palju siis turvalisest raamatukogust. Ei Priorys ega Londonis olnud kohta, kus ta oleks saanud täiesti ilma vendadeta viibida. Seda arvamust kinnitasid sõnad, mida ta venna käest järgmiseks kuulis: „Asi on Karikakras.“

Karikakar. Oh, kuidas Marguerite jälestas seda vendade pandud hüüdnime. Mitte ainult sellepärast, et see oli mõnitav vihje karikakrale, mille järgi tüdruk oli ristitud. Küllalt

halb oli juba see, et teda võrreldi otsekui umbrohuga, seostades ilusa silmatorkava lillega, millele ema oli tema ilmaletoomise hetkel mõelnud. Samas on karikakrad madalaskasvulised lilled. Vennad aga aina nokkisid, et ta on läinud kasvama nagu umbrohi, kuna tal oli ebaõnn pärida isapoolse suguvõsa välimus. Nood kõik olid pikad ja luised.

Ei, see oli fakt, et *kõik* kutsusid teda Karikakraks. Ka ema ja isa, kes ei kujutanud ettegi, et võiks ka Jasperit Kalliskiviks, Jeremyt Pisikuks või ammugi Joshuat Trompetimängijaks kutsuda.

Nii need asjad selles peres kord juba olid. Poisid said endale kogu lugupidamise. Kogu rõõmu. Kogu vabaduse. Ent tema, Marguerite, polnud muud kui teiste pereliikmete naljade märklaud.

Beni tuju langes. Nad polnud seal olnud viit minutitki, kui juba reetis Kalliskivi hääletoon, et ta kavatseb nad tõmata mingisugusesse rumalasse üritusse, mida ta vembuks või peoks nimetab. Kui aga Ben püüaks öelda, et nad on selliste vempude east väljas, hakkaksid teised teda plaani nurjaajamises süüdistama. Parim, mida ta teha sai, oli ära kuulata, mis Kalliskivil plaanis on, ja seejärel veenduda, et nad ei olnud siia kokku tulnud selleks, et kedagi kurvastada.

„Asi on Karikakras,“ ütles Kalliskivi.

Seda nime kuuldes tõusid Benil ihukarvad püsti ja tor kisid, nagu hakkaksid välja langema. Kas võis kindel olla, et Kalliskivi ei kavatse õele mõnda vingerpussi mängida, nagu siis, kui nad koolipoisid olid? Õde ei olnud seda ära teeninud. Ainus asi, mille pärast kõik vennad tema kallal halas-

tamatult nokkida võisid, oli teadaolevalt vaid see, et ta oli ainuke tüdruk poistekarjas.

Raamatukogu oli üle kõigist teistest kohtadest. Seda pidas Marguerite pühamuks. Ben oli seda kohta Marguerite'iga nii lähedalt seostanud, et võis tunda tema lõhnagi. Talle meenus see valgus ja suvine lillelõhn, mida ta hingas sügavalt sisse ööl, kui ta Marguerite'i tantsule palus ja sai eesõiguse olla tema partner ühe piinava pooltunni jooksul. Ei, ta pidi aus olema vähemalt iseendaga, kui ta ka kellegi teisega ei suuda. Piin oli kestnud kauem kui pool tundi. Sealtpeale oli ta öösiti ärkvel olnud ja meenutas iga hetke, iga põgusat ilmet neiu näol. Meenutas, kuidas küünlavalgus andis tema juustele kuldse läike, kuidas liigutused paljastasid tema ihuliikmed õrna kleidikanga all, kuidas tema lõhna hoovas, kui ta lähedale tuli, seejärel kadus...